

Filmanalys, exempel, Lejonkungen

Lejonkungen är en tecknad disneyfilm ifrån början av 90-talet. Filmen är en av de klassiska filmerna som gjordes under den perioden. Filmen utspelar sig på en savann i Afrika och huvudpersonerna i filmen är djur, som är mer lika oss människor med t.ex. relationer till andra arter och emotionella problem. Trots att djur som är lika människor är något klassiskt för disneyfilmer, griper rollerna verkligen tag i en. Ibland kunde man nästan tro att det var människor man såg på duken och inte lejon.

Filmens inledning är en av de mäktigaste jag sett någon gång, det är vackert tecknat och intressanta bildvinklar används. Det börjar med att solen går upp på savannen och Afrikansk folkmusik börjar spela. Detta får oss att direkt förstå var vi är någonstans, nämligen på en Afrikansk savann. Efter det får vi se savannens olika djur: zebror, elefanter, antiloper och andra djur som kommer galopperande så dammet ryker. Vi får bland annat följa antiloperna i enorm fart när de snabbt springer på deras speciella vis över savannen. Efter en översiktsbild av savannen inser vi att alla djur är på väg till samma ställe, Lejonklippan. Med subjektiv kamera får vi flyga med en fågel som är på väg till klippan och vi landar framför ett stort lejon. På grund av att bildvinkeln nu är i grodperspektiv, uppfattar vi honom som mycket mäktig. De flesta kan vid detta laget räkna ut att detta är Lejonkungen själv. Djuren som rest till klippan bugar för kungen och nu vet man att någon stort ska hända. Bakom kungen kommer hans drottning och ger han en lejonunge, det är ingen mindre än hans nyfödda son. Lejonkungen håller upp sin nyfödda son mot himlen och strimlor av ljus mellan molnen lyser på honom.

Huvudpersonen i filmen är det nyfödda, senare i filmen de vuxna, lejonet Simba. Han lever tillsammans med sin far och mor Mufasa och Sarabi, som är kung och drottning över savannen. De bor på den mäktiga Lejonklippan, som kan jämföras med ett slott för kungligheter att bo i. Med sig har han sin vän och övervakare Zazu som är en fågel, samt sin kompis Nala som är en lejonhona i samma ålder som Simba. Under den första delen i filmen lär Simbas far honom om hur livet går till på savannen och om livets gång, som är en av filmens budskap. Senare i filmen dyker också radarparet Timon och Pumbaa som är två outsiders som har blivit utkastade från sina flockar. Dom dyker upp och räddar Simba från att dö av uttorkning i öknen. Dom blir Simbas följeslagare tills Simba blir fullvuxen. Dessa två figurer är filmens "comic relief" karaktärer som finns till för att locka skratt från publiken. Apan Rafiki är den spirituella karaktären i filmen. Han säger inte så mycket använder mystisk trolldom under större delen av filmen. Jag tror han finns med för att klämma in lite religion i filmen.

Men allt är inte frid och fröjd på Lejonklippan, Mufasas bror Scar är avundsjuk på att alla djur dyrkar Mufasa och är det enda djuret som inte kommer till klippan för att fira Simbas födelse. Första gången man får träffa på Svar är när han fångar en mus. Direkt förstår man som tittare att denna person är ond. Men det är inte bara hans handlingar som gör honom så ond, det är också hans utseende. Han har mörkare färger än alla de andra lejonerna, har en svart man och en förskräckligt ond röst. Eftersom det är en barnfilm så målas ju världen upp svart och vitt. Scar har inga goda sidor och har alltid någon ond plan i åtanke. Han är Mufasas raka motsats. Jag tror manusförfattarna har tänkt på att förenkla historien eftersom filmen framförallt vänder sig till barn.

Men filmen vänder sig inte enbart till barn, det finns många små inlägg som en vuxen kan relatera till. "Are you talkin' to me?" utbrister Pumbaa i en av slutstriderna i filmen. Detta är ett

mycket känt citat från Martin Scoreses "Taxi Driver", som är en djup dramathriller från 1976. Det finns förmodligen inte många barn som har sett denna film och som kan relatera till den. Citatet finns nog i filmen för att roa föräldrarna som hänger med barnen på bio och ser den.

Musiken är en av filmens starkaste del. Den afrikanska folkmusiken ger en bra stämning eftersom vi hela tiden är i Afrika. Filmen är också väldigt konkret med musikens stil, det är fortfarande folkmusik under spänning eller romantik, fast den kanske har ett högre eller lugnare tempo. Filmens äkthet hade skadats av att sätta in den nyaste rocklåten i de spännande partierna i filmen.

Lejonkungen har ett par budskap som alla kan lära sig av, det är mycket smart och genomtänkt. Livets gång är ett av dem, den vill visa att alla djur har sin plats i livets cirkel. Det går inte att fly från sin plats för då bryter man cirkeln och då rasar allt samman. Mufasa menar också att alla djur är beroende av varandra. Lejonen måste äta andra djur, men när lejonen dör och blir till gräs så äter ju zeborna det gräset och då går allt runt. Men jag är inte säker på att jag kan hålla med till 100 % på den punkten. Eftersom lejonen äter en zebra så berövar de ju livet på en varelse, medan lejonen kan leva länge och bli gamla och dö. Zebran kanske var någons pappa eller bror, så det låter ju inte riktigt rätt i mina öron. Ett av de andra budskapen är att de döda finns inom oss, när någon dör så är de inte riktigt försvunna utan de finns inom en. Det är en väldigt fin tanke som också faktiskt stämmer, alla människor gör ju avtryck på sin omgivning. Rafiki berättar för Simba om att man inte ska fly från sitt förgångna, utan att lära sig från det - också ett bra budskap. Det sista och kanske det mest kända budskapet är Timon och Pumbaas "Hakuna Matata", som betyder inga bekymmer.